

„Дѣло на великодушния Руски Монархъ и нашъ Царь-Освободителъ Александъръ II, то е осъществено съ потоци братска кръвь, пролѣта въ името на челоуѣколюбието и православието.

„Но освобождението на България е дѣло не само на чувствени изявления, но и на хладенъ разсѣдъкъ. Подлежеше да се създаде нова славянска държавица, която, свързана о велика Русия, чрѣзъ непрѣривнитѣ връзки на едноплеменността и едновѣрието, да крѣпне и се развива въ единение съ своята създателка. Да, създателитѣ на България бѣха дълбоко проникнати отъ мисълта, че интереситѣ на младата държава сж тождествени съ интереситѣ на Русия въ нейната историческа мисия на Балканския полуостровъ.

„Слѣдъ двадесетъ и петъ години отъ това достопамятно събитие прѣдлежи днесъ, въ тая тържествена минута, да подведемъ подъ общъ итогъ разнovidнитѣ проявления на новосъздадения организъмъ, за да видимъ, доколко възлаганитѣ на него надежди сж били оправдани.

„Е добръ! Азъ смѣя да заявя високо, че и прѣзъ цѣлото това врѣме никога българскиятъ народъ не е прѣстаналъ да бжде искрено привързанъ къмъ освободителитѣ си. Стореното нему благодарѣние той е отплащалъ съ чувство на дълбока признателность. Вие, сѣдовласи герои при върховетѣ на св. Никола, при Плъвенъ, Мечка, на Араба-конакъ, въ вашето триумфално шествие отъ брѣговетѣ на Черно море до историческата Шипка, имахте случай да се убѣдите въ тая истина не само отъ простия, ако и безшуменъ избликъ на радость и душевно вълнение на старцитѣ, прѣгърбени отъ иѣкогашнитѣ мжки и неволи, но и отъ възторженитѣ погледи на младитѣ, възпитани въ повѣствуванията на славнитѣ и безпо-